

dinàriament penós i, des del punt de vista del guany, nul; necessita per a dur a cap les moltes qüestions que cada dia sorgeixen, tenir una seguretat absoluta de la confiança dels seus companys. Qualsevol s'enreda a fer actes d'energia, a vegades perillosos, quan se sap que la més petita claudicació serà seguida momentàniament amb la proposta d'un vot de censura i, en canvi, si les coses van maldades i si un directiu es troba enfront d'un procés, tot el més que rebrà seran dues o tres targes d'altres companys oferint-se per tot! Hem d'ésser un cos disciplinat, no aixecant la protesta sinó en casos absolutament fonamentats.

També és precís que la fraternitat més absoluta regni entre nosaltres, metges ciutadans i forans, no sent mai cabal de la insidiosa troballa de les capelletes, invent destructiu per a fer tambalejar l'autoritat de tot company, per més interès que tingui i per més ferma voluntat que porti en la realització del seu càrrec.

Poca cosa, però, aconseguirem si no s'obté la limitació del nombre dels metges, sent que no més hi hagin els més precisos per les necessitats mèdiques d'Espanya, cosa que no és pas tan difícil d'obtenir, car Anglaterra ho està aconseguint reduint el nombre d'alumnes admesos en algunes Facultats i prescindint de tot ajut governamental. Mentre que per omplir uns quants càrrecs retribuïts es presentin centenars i milers de metges a concurs, la nostra situació no millorarà.

El número limitat de metges, el numerus clausus, és avui el primer ideal a aconseguir per assolir la nostra rehabilitació i tornar a ésser independents i lliures, com correspon a qui practica una professió digna i enlairada, que, com diu Findeh, és tan vella com la humanitat i la mort, tan jove com la vida, tan noble com l'amor.

Ho hem tingut de fer-ho molt malament perquè els metges estiguem satisfets amb el pagament de trescentes pessetes mensuals, inferior a la de molts oficis, pagament corrent en moltes institucions d'assegurança. El difunt polític Clemenceau, ensems metge, ha dit: "L'estament que defensa pitjor els seus interessos és el del metge; jo voldria veure la resposta que donarien els fusters, per exemple, si amb l'excusa d'una assegurança hom proposés de variar el seu jornal."

La ponència de l'A. P. I. M. tanca la porta a tota esperança que actualment es pogués tenir per a lluitar contra la mediatització de la nostra carrera. Les caixes de mutualitat tenen un cos mèdic fidel, car encara avui i en la nostra terra, a un metge de caixa li és possible d'arrodonir els seus ingressos amb una clientela particular feta al marge i amb el concurs d'ella. Ben aviat variaran les coses; però mentre aquesta variació no es presenta, fet que ha passat arreu, la nostra lluita ha d'adreçar-se a la limitació dels metges. L'exemple d'Anglaterra demostra que el fet és fàcilment possible. Si no tenim energies per aconseguir-ho, no ens queda altre recurs que infiltrar-nos en el cos l'empleomania i aspirar, com a desig màxim, a ésser funcionaris municipals o de l'Estat, que són els millors retribuïts.

Per tal que es vegi el nostre excés de metges direm que França amb una població doble de la d'Espanya i amb un imperi colonial immens, car l'Àfrica solament és més gran que Europa, té 27.000 metges, o sigui un 50 per cent més del nombre nostre (18.000) i els metges francesos es lamenten de què no poden viure per excés de professionals. Últimament els Sindicats Mèdics francesos han publicat un document encapçalat amb No estudeu medicina!, aconsellant d'escollir altra professió que la de metge. A Alemanya, amb triple població que la nostra, té 35.000 metges, o sigui menys del doble de metges espanyols i es calcula en 3.500 metges que no tenen clientela ni ocupació per a poder-se guanyar la vida.

Ha començat per a nosaltres el difícil període de l'adaptació—sigui dit en termes moderats—, amb l'aggravant d'un gran retrocés en la nostra situació social.

I si la reacció no ve, hem de cercar-la i imposar-la.